

EUROOPA INIMÕIGUSTE KOHUS

ESIMENE OSAKOND

OTSUS

KAEBUSE VASTUVÕETAVUSE KOHTA

Kaebus nr 16343/07
Ülari METSAVEER
versus Eesti

Euroopa Inimõiguste Kohus (esimene osakond), olles 14. juunil 2011 kokku tulnud kojana, kuhu kuuluvad:

esimees Nina Vajić,
kohtunikud
Elisabeth Steiner,
Khanlar Hajiyeu,
George Nicolaou,
Mirjana Lazarova Trajkovska,
Julia Laffranque,
Linos-Alexandre Sicilianos

ja *osakonna sekretär* Søren Nielsen,

võttes arvesse 24. märtsil 2007 esitatud kaebust,
võttes arvesse vastustajariigi seisukohti ja kaebaja neile esitatud vastuse märkusi,
olles pidanud nõu, on teinud järgmise otsuse.

ASJAOLUD

Kaebaja Ülari Metsaveer on Eesti kodanik, kes sündis 1973. aastal ja elab Vantaas, Soomes. Kohtus esindas teda B. Mõttus, Tallinnas praktiseeriv advokaat. Eesti Vabariigi Valitsust (edaspidi „valitsus”) esindas M. Kuurberg Välisministeeriumist.

A. Kohtuasja asjaolud

Poolte esitatud asjaolud võib kokku võtta järgmiselt.

Kaebaja anti kohtu alla vargusesüüdistusega. 1. veebruaril 2003, enne vastavas kriminaalasjas otsuse tegemist, avaldas ajaleht Pärnu Postimees artikli pealkirjaga „Vargajõuk kohtu all”. Kaebaja väitel jättis artikkel mulje, nagu oleksid süüdistatavad süüdi, ehkki neid ei olnud veel süüdi mõistetud.

Kaebaja esitas AS Pärnu Postimees vastu tsiviilhagi, nõudes 300 000 krooni (ligikaudu 19 170 euro) tasumist. 30. septembril 2005 jättis Pärnu Maakohus hagi rahuldamata. 25. novembril 2005 otsustas Tallinna Ringkonnakohus jätta esitatud apellatsioonkaebuse rahuldamata. Kaebaja sai otsuse kätte 3. detsembril 2005. Riigikohtule sai kassatsioonkaebuse esitada kolmekümne päeva jooksul alates otsuse kättesaamisest, s.o 2. jaanuarini 2006.

13. detsembril 2005 esitas kaebaja ringkonnakohtule kaebuse esitamise tähtaja pikendamise avalduse ja palus määrata riigi õigusabi.

21. detsembril 2005 määras ringkonnakohtus kaebajale riigi õigusabi Riigikohtusse kassatsioonkaebuse esitamiseks. Ringkonnakohtu määrus saadeti kaebajale ja Eesti Advokatuurile, et viimane saaks kaebajale advokaadi määrata. Määrus sisaldas kaebaja aadressi. Määruses selgitati, et kassatsioonkaebuse esitamiseks kehtestatud tähtaega ei ole võimalik pikendada, ent võimalik on taotleda tähtaja ennistamist pärast tähtaja möödumist, kui selle rikkumine tulenes mõjuvast põhjusest.

27. detsembri 2005 kirjaga saatis advokatuuri juhatus ringkonnakohtu määruse kaebajale määratud advokaat R.-i advokaadibüroosse, kes sai kirja kätte 30. detsembril 2005. Kaebajat advokaadi määramisest aga ei informeeritud. R. ei võtnud kaebajaga ühendust ega esitanud Riigikohtule kassatsioonkaebust.

Kohtuasja toimikus sisalduvate erinevate dokumentide kohaselt sai kaebaja talle määratud advokaat R.-i nimest ja kontaktandmetest teada kas jaanuari 2006 lõpus, mil ta helistas ringkonnakohtusse, või 9. veebruaril 2006, mil ta helistas advokatuuri.

9. veebruaril 2006 helistas kaebaja ka advokaat R.-ile.

Kaebaja väitel ütles advokaat R., et Riigikohtule kassatsioonkaebuse esitamise tähtaeg on juba möödunud ja et tema enam kohtuasjaga ei tegele. Kaebaja ise oleks pidanud temaga ühendust võtma. 9. ja 10. veebruaril 2006 ei olnud tal aega kaebajaga kohtuda.

R.-i väitel ei saanud ta kaebajaga kohtumata ringkonnakohtu otsuse peale kassatsioonkaebuse esitamiseks samme astuda. Ta tegi ettepaneku kohtuda 13. veebruaril 2006, kuid see aeg ei sobinud kaebajale, kes pidi sõitma Soome, et seal sel kuupäeval uut tööd alustada.

9. veebruaril 2006 esitas kaebaja advokatuuri aukohtule R.-i vastu kaebuse.

Advokatuur võttis samal kuupäeval advokaat R.-iga ühendust ja soovitas viimasel esitada Riigikohtule kassatsioonkaebuse esitamise tähtaja ennistamise avaldus. R. esitas avalduse, saatis selle koopia kaebajale ja palus viimasel võtta temaga ühendust, et tasuda kaebuse eest makstav kautsjon.

12. veebruaril 2006 esitas kaebaja aukohtule avalduse peatada menetlus R. vastu, kuna viimane oli esitanud Riigikohtule kassatsioonkaebuse esitamise tähtaja ennistamise avalduse.

1. märtsil 2006 saatis Riigikohus advokaat R.-ile kirja, milles märgiti, et tsiviilkohtumenetluse seadustiku § 68 kohaselt tuleb koos tähtaja ennistamise avaldusega esitada ka kassatsioonkaebus. Lisaks tuleb tasuda vastav kautsjon. Nendel alustel tagastas Riigikohus R.-i esitatud avalduse. Kaebajat sellest ei teavitatud.

Selgub, et 2006. aasta aprillis sai kaebaja pärast erinevate kohtute kantseleidesse helistamist teadlikuks Riigikohtu kirjast ja asjaolust, et kohtuasja toimikud olid saadatud tagasi esimese astme kohtusse, sest kassatsioonkaebust ei olnud esitatud ega kautsjonit makstud. 19. aprillil 2006 palus kaebaja jätkata aukohtul R.-i vastu esitatud kaebuse läbivaatamist. Samuti palus ta, et talle määrataks uus advokaat.

Aukohus arutas asja 8. juunil 2006. Aukohus leidis, et otsus õigusabi andmise kohta tuleb teatavaks teha nii kaebajale kui talle määratud advokaadile. Kuid sellist kohustust ei saa teha ülesandeks advokaadile; samuti ei olnud advokaat vastutav kassatsioonkautsjoni tasumise eest. Aukohus leidis, et R. ei pannud toime distsiplinaarsüütegu ja otsustas tema suhtes menetlust mitte alustada. Aukohus teavitas kaebajat, et aukohtu volitused ei hõlma kaebajale uue advokaadi määramist ja et kaebaja võib endiselt pöörduda õigusabiküsimustes advokaat R.-i poole. Aukohus teavitas ka advokatuuri juhatust ajaoludest, mis puudutasid kaebaja informeerimist talle õigusabi osutava advokaadi määramisega seonduvast.

Kaebaja väitel proovis ta advokaat R.-iga ühendust saada telefonitsi ja kirja teel. Kuna see ei õnnestunud, esitas kaebaja 26. septembril 2006 Riigikohtule taotluse, et talle määrataks teine advokaat ja et kassatsioonkaebuse esitamise tähtaega pikendataks.

27. septembril 2006 jättis Riigikohus kaebaja taotluse rahuldamata. Riigikohus märkis, et kaebaja taotlus riigi õigusabi saamiseks oli juba rahuldatud Tallinna Ringkonnakohtu 21.

detsembri 2005 määrusega; et advokaat, kes talle õigusabi osutaks, oli juba määratud; ja et riigi õigusabi seaduse § 20 lg 2 ja lg 3 kohaselt puudusid alused selle advokaadi asendamiseks. Riigikohus märkis ühtlasi, et kaebaja advokaat oli esitanud kassatsioonkaebuse tähtaja ennistamise avalduse, kuid tema avaldus jäeti rahuldamata ja tagastati talle, sest sellega koos ei esitatud vastavat kassatsioonkaebust ega tasutud nõutud kautsjonit. Lõpetuseks märkis Riigikohus, et kaebaja taotlusele ei olnud lisatud vastavat kassatsioonkaebust ja et ta eiras ka tsiviilkohtumenetluse seadustiku § 218 lg 3 nõuet, mille kohaselt saab Riigikohtule taotlusi ja avaldusi esitada üksnes vandeadvokaadi vahendusel. Sellest johtuvalt tagastas Riigikohus kaebaja taotluse.

B. Asjakohased riigisisese õigusnormid

Riigi õigusabi seaduse § 18 lg 2, nagu see kõnealusel ajal kehtis, nägi ette, et kui riigi õigusabi saajal ei ole advokaadi nõusolekut temale antud asjas riigi õigusabi osutamise kohta, määrab kohus riigi õigusabi osutajaks sellega nõus oleva advokaadi või advokaadi, kelle nimetab advokatuur. Ei olnud täpsustatud, kuidas kaebajat sellest teavitatakse.

Riigi õigusabi seaduse § 19 kohaselt ei olnud advokaadil õigust keelduda riigi õigusabi osutamisest isikule või lõpetada õigusteenuste pakkumist isikule enne kohtuasja lõplikku lahendamist, välja arvatud juhul, kui esineb huvide konflikt (advokatuuriseaduse § 44 lg 4 või kui kliendi nõuded on ebaseaduslikud või vastuolus advokaadi kutse-eetikaga, või kui advokaat saab teadlikuks kavandavast kriminaalkuriteost (advokatuuriseaduse § 44 lg 5 ja § 45 lg 5).

Riigi õigusabi seaduse § 20 lg 1 kohaselt võis riigi õigusabi osutava advokaadi asendada teise advokaadiga viimase nõusolekul ning esialgse advokaadi ja õigusabi saaja vastastikusel kokkuleppel. Kui riigi õigusabi osutajal ei ole võimalik seadusest tulenevalt jätkata riigi õigusabi saajale õigusteenuse osutamist, esitab ta kohtule avalduse määrata uus riigi õigusabi osutaja (sama paragrahvi lõige 2). Riigi õigusabi osutava advokaadi advokatuurist väljaarvamise või väljaheitmise või tema kutsetegevuse peatamise või surma korral määrab kohus uue riigi õigusabi osutaja (lõige 3). Riigi õigusabi osutaja vahetamisel jätkab uus riigi õigusabi osutaja isikule õigusteenuse osutamist sealt, kus see senisel riigi õigusabi osutajal pooleli jäi (lõige 4).

Tsiviilkohtumenetluse seadustiku § 341 lg 1 kohaselt, nagu see kehtis 31. detsembril 2005, sai ringkonnakohtu otsuse peale kassatsioonkaebuse esitada kolmekümne päeva jooksul kohtulahendi avalikult teatavaks tegemisest, kui otsus tehti aga kirjalikus menetluses, siis kolmekümne päeva jooksul otsuse ärakirja kättesaamisest.

1. jaanuaril 2006 jõustus uus tsiviilkohtumenetluse seadustik. Uue seadustiku § 670 lg 1 kohaselt võib kassatsioonkaebuse esitada kolmekümne päeva jooksul alates otsuse kassaatorile kättetoimetamisest.

Uue tsiviilkohtumenetluse seadustiku § 218 lg 3 kohaselt võib menetlusosaline Riigikohtus menetlustoiminguid teha ning avaldusi ja taotlusi esitada üksnes vandeadvokaadi vahendusel.

Sama seadustiku § 68 lg 2 kohaselt tuleb üheaegselt tähtaja ennistamise avalduse esitamiseks teha menetlustoiming, mille tegemiseks tähtaja ennistamist taotletakse.

Sama seadustiku § 67 lg 2 kohaselt võib tähtaja ennistamist taotleda 14 päeva jooksul, alates päevast, millal menetlusosalise menetlustoiminguid häirinud takistus ära langes, aga mitte hiljem kui kuue kuu jooksul alates möödalastud tähtaja lõppemisest.

KAEBUS

Kaebaja kaebas konventsiooni artikli 6 lõike 1 alusel, et tal puudus tõhus õigusabi kassatsioonkaebuse esitamisel Riigikohtule.

ÕIGUSKÜSIMUSED

1. Poolte seisukohad

Valitsus oli seisukohal, et kaebaja ei ammendanud kättesaadavaid riigisiseseid õiguskaitsevahendeid ja esitas oma kaebuse kohtule hiljem kui kuus kuud pärast lõplikku riigisisest otsust.

Esiteks ei vaidlustanud kaebaja lõplikku asjassepuutuvat otsust õigeaegselt. Valitsuse väitel ei rikkunud Riigikohtu 27. septembri 2006 määrus kaebaja õigusi. See määrus tehti vastuseks kaebaja taotluse, mille esitamiseks puudus õiguslik alus. Valitsus leidis, et kaebaja kohtuasjas oli viimaseks otsuseks Riigikohtu 1. märtsi 2006 kiri, millega kohus tagastas kaebaja advokaadile tema esitatud tähtaja ennistamise avalduse. 2006. aastal kehtinud tsiviilmenetluse seadustiku § 67 lg 2 kohaselt möödus kassatsioonkaebuse esitamise tähtaeg teoreetiliselt hiljemalt 2. juulil 2006 (s.o kuus kuud pärast 2. jaanuari 2006, kaebuse esitamise esialgset tähtaega), kuid kassatsioonkaebuse esitamise tähtaja ennistamise avalduse tähtaeg möödus hiljemalt 3. mail 2006 (s.t 14 päeva pärast 19. aprilli 2006, mil kaebaja sai teadlikuks Riigikohtu 1. märtsi kirjast ja asjaolust, et tema advokaat ei olnud kassatsioonkaebust esitanud).

Teiseks väitis valitsus, et kaebaja ei vaidlustanud Eesti Advokatuuri aukohtu otsust kohtus ja seega ei olnud Eesti kohtutel võimalust hinnata selle õiguspärasust ega põhjendatust, mis oleks teoreetiliselt võinud anda aluse kassatsioonkaebuse esitamise tähtaja ennistamiseks. Niisiis ei ammendanud kaebaja selles osas riigisiseseid õiguskaitsevahendeid.

Kolmandaks märkis valitsus, et riigisiseste õiguskaitsevahendite ammendamatajätmine kaebaja poolt avaldub ka tõigas, et ta ei esitanud kohtule kahju hüvitamise nõuet advokaadi, advokaadibüroo ega vastava kindlustusandja vastu.

Kaebaja leidis, et Riigikohtu 27. septembri 2006 määrus oli lõplik riigisisene otsus konventsiooni artikli 35 lg 1 tähenduses. Samuti märkis kaebaja, et advokatuuri aukohtu otsuses puudus märged, et seda saaks vaidlustada halduskohtus.

2. Kohtu hinnang

Kohus kordab, et riigisiseste õiguskaitsevahendite ammendamise reegel, millele viidatakse konventsiooni artikli 35 lg 1, kohustab neid, kes soovivad esitada riigi vastu kaebuse rahvusvahelisele kohtule, kasutama esmalt riikliku õigussüsteemi pakutavaid õiguskaitsevahendeid, vabastades nii riigid vastuse andmisest oma toimingute kohta rahvusvahelise kohtu ees enne, kui neil on võimalus heastada sellised teod oma õigussüsteemi kaudu (vt nt Euroopa Inimõiguste Kohtu 16. septembri 1996 otsus kohtuasjas *Akdivar jt vs. Türgi*, § 65, kohtuotsuste ja lahendite kogumik 1996-IV; Euroopa Inimõiguste Kohtu 28. oktoobri 1998 otsus kohtuasjas *Assenov jt vs. Bulgaaria*, § 85, kogumik 1998-VIII; ja Euroopa Inimõiguste Kohtu vastuvõetavuse otsus kohtuasjas nr 31697/03 *Berdzenishvili vs. Venemaa*, EIÕK 2004-II (väljavõtted)). Ainsad õiguskaitsevahendid, mis tuleb ammendada konventsiooni artikli 35 lg 1 kohaselt, on need, mis on seotud väidetavate rikkumistega ja mis on samal ajal kättesaadavad ja piisavad. Selliste meetmete olemasolu peab olema piisavalt tagatud mitte üksnes teoorias, vaid ka praktikas, vastasel juhul puudub neil nõutav kättesaadavus ja tõhusus (vt muuhulgas Euroopa Inimõiguste Kohtu otsus kohtuasjas nr 25803/94 *Selmouni vs. Prantsusmaa* [suurkoda], § 75, EIÕK1999-V, ja eespool viidatud kohtuasja *Akdivar* § 66).

Edasi täheldab kohus, et riigisiseste õiguskaitsevahendite ammendamist puudutavad konventsiooni artikli 35 lg 1 nõuded ja kuuekuuline tähtaeg on tihedas vastastikususes seoses,

kuna need ei sisaldu mitte üksnes samas artiklis, vaid on väljendatud ka ühes lauses, mille grammatilisest ülesehitusest vastav korrelatsioon tuleneb (vt Hatjianastasiou vs. Kreeka, Komisjoni 4. aprilli 1990 otsus nr 12945/87, avaldamata; eespool viidatud kohtuasi Berdzenishvili; Euroopa Inimõiguste Kohtu 26. novembri 2009 otsus kohtuasjas nr 25282/06 Dolenc vs. Horvaatia, § 191).

Seoses kuuekuulise tähtajaga kordab kohus, et selle nõude eesmärk on edendada õiguskindlust ja tagada, et konventsiooni raames küsimusi tõstatavaid kohtuasju käsitletakse mõistliku aja jooksul. Lisaks peaks see kaitsma nii riigiasutusi kui ka teisi asjassepuutuvaid isikuid pikema aja vältel ebakindlas olukorras olemise eest. Lõpuks peaks see tagama kohtuasja faktiliste asjaolude tuvastamise võimalikkuse enne selle minetamist, mis muudaks vaidlusküsimuse õiglase menetlemise peaaegu võimatuks (vt nt Kelly vs. Ühendkuningriik, Komisjoni 7. mai 1985 otsus nr 10626/83, kohtuotsuste ja lahendite kogumik 42, lk 205, ja eespool viidatud kohtuasi Berdzenishvili).

Kohus viitab oma ulatuslikule kohtupraktikale selle kohta, et erakorralisi õiguskaitsevahendeid, nagu näiteks teistmine või muud kohtumenetluse taasavamise alused, ei saa üldreeglina konventsiooni artikli 35 kohaldamisel arvesse võtta (vt nt 6. mai 2004 vastuvõetavuse otsus nr 33408/03 kohtuasjas Denisov vs. Venemaa; 15. novembri 2007 otsus nr 26986/03 kohtuasjas Galstyan vs. Armeenia, § 39, ja vastuvõetavuse otsus nr 29612/09 kohtuasjas Martynets vs. Venemaa, EIÕK 2009-...). Enamgi veel, meetmeid, mille rakendamine sõltub ametnike diskretsiooniõigusest ja mis seega ei ole kaebajale otseselt kättesaadavad, ei saa pidada tõhusateks meetmeteks konventsiooni artikli 35 lg 1 tähenduses (vt 2. juuni 1999 vastuvõetavuse otsus nr 47033/99 kohtuasjas Tumilovich vs. Venemaa ja 6. septembri 2005. aasta otsus nr 61406/00 kohtuasjas Gurepka vs. Ukraina, § 60). Sarnaselt ei ole sellised õiguskaitsevahendid, mis täpseid tähtaegu sätestamata tekitavad ebakindlust ja muudavad konventsiooni artikli 35 lg 1 sisalduva kuue kuu reegli sisutühjaks, efektiivsed meetmed nimetatud artikli tähenduses (vt eespool viidatud kohtuasi Denisov; eespool viidatud kohtuasja Galstyan § 39 ja 17. veebruari 2009 vastuvõetavuse otsus nr 32567/06 kohtuasjas Williams vs. Ühendkuningriik).

Viimaks kordab kohus, et kui väidetava konventsiooniga vastuolus oleva toiminguga seoses ei ole riigisisene õiguskaitsevahend üldse kättesaadav, algab artikli 35 lg 1 kehtestatud kuuekuuline tähtaeg põhimõtteliselt kuupäevast, millal kaevatav toiming aset leidis, või kuupäevast, millal see toiming kaebajat otseselt mõjutas, ta sellest teadlikuks sai või oleks pidanud teadlikuks saama (vt Euroopa Inimõiguste Kohtu vastuvõetavuse otsused nr 28293/95, 29494/95 ja 30219/96 kohtuasjas Aydın vs. Türgi, EIÕK 2000-III (väljavõtted); otsus nr 34056/02 kohtuasjas Gongadze vs. Ukraina, § 155, EIÕK 2005-XI; ja 5. jaanuari 2006 vastuvõetavuse otsus nr 14882/04 kohtuasjas Fernie vs. Ühendkuningriik).

Tulles tagasi käesoleva kohtuasja juurde, osutab kohus kõigepealt valitsuse seisukohale, et kaebaja kaebus tuleb tunnistada vastuvõetamatuks, sest kaebaja ei ammandanud riigisiseseid õiguskaitsevahendeid. Selles kontekstis meenutab kohus, et kaebaja peamine kaebus puudutab tema Riigikohtusse pöördumise õiguse väidetavat rikkumist talle riigi õigusabi osutava advokaadi tegevusetuse ja õigusabisüsteemi häirete tõttu, mis seisnesid selles, et riigiasutused ei teavitanud kaebajat talle õigusabi osutava advokaadi määramisest. Kohus ei suuda mõista, kuidas valitsuse viidatud õiguskaitsemeetmed – kaebus advokatuuri aukohtu otsuse peale või tsiviilhagi advokaadi, advokaadibüroo või kindlustusandja vastu – oleksid taganud kaebajale juurdepääsu Riigikohtusse. Kohus märgib, et valitsus ei viidanud mis tahes riigisisesele kohtupraktikale, kus pärast vastavat menetlust oleks kassatsioonkaebuse Riigikohtule esitamise tähtaeg ennistatud. Niisiis ei ole kohus veendunud valitsuse pakutud õiguskaitsevahendite tõhususes antud kohtuasjas. Kohus täheldab ka, et puudusid konkreetset kehtivad õigusnormid, mis oleksid taganud õigusabi saajale juurdepääsu Riigikohtusse ka õigusabi osutava advokaadi tegevusetuse korral, nagu antud juhul. Kohus peab seetõttu edasi

uurima, kas kaebus esitati kuue kuu jooksul alates kuupäevast, millal kaebaja sai teadlikuks tema õiguste väidetavast rikkumisest.

Kohus märgib, et riigisisese õiguse alusel möödus kassatsioonkaebuse esitamise tähtaeg 2. jaanuaril 2006. Et aga puudusid täiendavad meetmed advokaadi tegutsema panemiseks või vastava tähtaja ennistamiseks, tuleks seda kuupäeva lugeda põhimõtteliselt kuuekuulise tähtaja alguseks.

Kohus märgib ühtlasi, et 21. detsembril 2005 teavitas ringkonnakohus kaebajat, vastates tema kassatsioonkaebuse esitamise tähtaja pikendamise avaldusele, et nimetatud tähtaega ei ole võimalik pikendada, kuid pärast selle möödumist on võimalik esitada tähtaja ennistamise avaldus. Isegi kui kohus eeldaks, et antud kohtuasja konkreetsetel asjaoludel oleks nimetatud tähtaja ennistamise avaldus teatud mõttes võinud olla edukas – arvestades advokaadi hilist määramist ja asjaolu, et riigiasutused ei teavitanud kaebajat talle advokaadi määramisest –, tuli tähtaja ennistamise avaldus esitada neljateistkümne päeva jooksul alates kuupäevast, millal vastav takistus ära langes, aga mitte hiljem kui kuue kuu jooksul alates möödalastud tähtaja lõppemisest (2006. aastal jõustunud tsiviilkohtumenetluse seadustiku § 67 lg 2). Kohus ei pea otsustama, kas 9. veebruaril 2006 kaebaja advokaadi esitatud tähtaja ennistamise avaldus vastas neljateistkümnapäevasele tähtajale või kas see avaldus üldse omas mingit tähtsust, sest sellega koos ei esitatud kassatsioonkaebust ega tasutud nõutud kautsjoni. Sellest hoolimata sai kaebaja hiljemalt 19. aprillil 2006, kui ta palus aukohtul jätkata peatatud menetlust, teadlikuks asjaolust, et Riigikohus oli keeldunud tähtaja ennistamise avaldusega tegelemast. Isegi kui sel hetkel oleks võinud eeldada, nagu kaebaja käitumine seda väljendas, et advokaati oleks saanud kohustada oma tegevusetust Riigikohtu suhtes heastama või oleks saanud advokaati välja vahetada, märgib kohus, et tsiviilkohtumenetluse seadustiku § 67 lg 2 kohaselt pidi tähtaja ennistamise avaldus olema Riigikohtule esitatud hiljemalt 2. juulil 2006 (kuus kuud pärast 2. jaanuari 2006). Seega algas kuuekuuline periood konventsiooni artikli 35 lg 1 tähenduses hiljemalt 2. juulil 2006.

Kohus on seisukohal, et kõikidel järgnevatel Riigikohtule esitatud avaldustel ei olnud mõistlikke eduväljavaateid ning neid ei saa käsitleda ammendatud õiguskaitsevahenditena konventsiooni artikli 35 lg 1 tähenduses. Seega ei saanud Riigikohtu 27. septembri 2006. aasta määrus, mis tehti vastuseks kaebaja avaldusele, mille esitamiseks puudus õiguslik alus, tuua kaasa 24. märtsil 2007 Euroopa Inimõiguste Kohtule esitatud kaebuse vastavust konventsiooni artikli 35 lg 1 sätestatud kuuekuulisele tähtajale.

Eeltoodust tulenevalt järeldub, et kaebus esitati tähtaja rikkumisega, mistõttu tuleb see konventsiooni artikli 35 lg 1 ja lg 4 alusel jätta läbi vaatamata.

Neil põhjustel *tunnistab* kohus ühehäälselt esitatud kaebuse vastuvõetamatuks.

Søren Nielsen
Osakonna sekretär
[allkiri]

Nina Vajić
Esimees
[allkiri]